

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci vydanaj osoby, **T. B.** pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky na neverejnom zasadnutí 5. októbra 2010 v Bratislave o sťažnosti vydanaj osoby proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 12. augusta 2010, sp. zn. 2 Ntc 1/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vydanaj osoby, **T. B.**,
sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trenčíne rozhodol, že podľa § 514 ods. 1 písm. a/ Tr. por., § 21 odsek 1, odsek 3 zákona č. 403/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov sa udeľuje dodatočný súhlas na trestné stíhanie vydanaj osoby – **T. B.**, nar. **X.** v **Z.**, trvalé bytom **Z.**, **M.**, **Č.** toho času vo výkone trestu odňatia slobody vo Väznici Kuřim, **Č.**, vedené na Krajskom súde v Brne, **Č.** pod spisovou značkou 40T 1/2010 pre iné trestné činy, než pre ktoré bolo vydanie povolené, spáchané pred jeho vydaním do **Č.**, a to pre:

1. trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky, ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 18.01.2002, vystupujúc ako súkromný podnikateľ – fyzická osoba, s obchodným menom **T. B.** – **C. C.**, so sídlom **Z.**, **M.**, odobral z **Č. Z. a.s.** so sídlom **U. B.**, **S.**, na faktúru č. **X.** z 19.03.2002 tovar – stopkové valcové frézy v celkovej hodnote 881.299,90 Kč, napriek tomu, že vedel, že nemá dostatočné finančné prostriedky na ich úhradu a teda v lehote splatnosti, t.j. 18.04.2002, ani neskôr odohraný tovar neuhradil ani firme nevrátil.

2. trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky, ktorého sa mal dopustiť tým, že

- osobne v priebehu mesiaca október 2001 si požičal postupne pod zámienkou výhodného zhodnotenia finančných prostriedkov pri nákupe obrábacích strojov od rôznych spoločností od V. O., nar. X. a B. O., nar. X., oboch trvalé bytom Z., P., finančnú hotovosť v celkovej výške 3.500.000,- Kč, pričom tieto pôžičky zaistil vydaním troch vlastných zmeniek na celkovú čiastku 5.050.000,- Kč, v lehote splatnosti zmeniek, t.j. do konca roka 2001, postupne vrátil len 1.600.000,- Kč, zostávajúcu časť neuhradil a ponechal si ju pre vlastnú potrebu, poškodeným tak svojím konaním spôsobil škodu vo výške najmenej 1.900.000,-Kč,
- osobne si dňa 07.02.2002 požičal pod vymyslenou zámienkou zakúpenia bytu do osobného vlastníctva od Ing. J. J., nar. X. a Z. J., nar. X., oboch trvalé bytom Z., P., finančnú hotovosť vo výške 150.000,- Kč, ktorú čiastku sa zaviazal vrátiť do 18.02.2002, k tomuto dátumu ani neskôr však svoj dlh neuhradil a finančné prostriedky nepoužil k nákupu bytu, ale pre vlastnú potrebu, poškodeným tak svojím konaním spôsobil škodu vo výške najmenej 150.000,-Kč,
- osobne v období marec – apríl 2002 si požičal postupne pod vymyslenou zámienkou nákupu bytu do osobného vlastníctva od V. H., nar. X. a M. H., nar. X., oboch trvalé bytom Z., S., finančnú hotovosť vo výške 936.000,- Kč, pričom tieto pôžičky zaistil vydaním troch vlastných zmeniek na celkovú čiastku 900.000,- Kč so splatnosťou do 12.04.2002, vypožičanú čiastku v lehote splatnosti ani neskôr nevrátil a finančné prostriedky nepoužil k nákupu bytu, ale pre vlastnú potrebu, poškodeným tak svojím konaním spôsobil škodu vo výške najmenej 936.000,- Kč.

Proti uzneseniu podala v zákonnej lehote sťažnosť vydaná osoba prostredníctvom písomného podania ustanoveného obhajcu. V jej dôvodoch namieta, že dodatočným udelením súhlasu na jeho trestné stíhanie pre iný trestný čin, než pre ktorý bol pôvodne vydaný do Č. sa míňa svojmu účinku zásada špeciality, ktorú si uplatnil voči rozsudku Krajského

súdu v Brne resp. konaniu v tejto veci v súvislosti s návrhom na zrušenie rozsudku podľa § 306a ods. 2 Tr. por. Českej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nadriadený súd Krajského súdu v Trenčíne v zmysle § 190 ods. 2 písm. b/ Tr. por. preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Krajský súd konal pri dodržaní ustanovení zákona č. 403/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktoré sa aj v čase rozhodovania najvyššieho súdu, t.j. po 31. auguste 2010 použijú na preskúmané konanie o európskom zatýkacom rozkaze, začaté pred 1. septembrom 2010, a to v zmysle prechodného ustanovenia § 43 zákona č. 154/2010 o európskom zatýkacom rozkaze, ktorým bol zákon č. 403/2004 Z.z. zrušený.

Taktiež boli dodržané príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ktoré boli na dotknuté konanie subsidiárne použité v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 403/2004 Z.z. vrátane náležitého odôvodnenia uznesenia podľa kritérií § 176 ods. 2 Tr. por. Je len potrebné upresniť, že § 514 ods. 1 písm. a) Tr. por. bol súdom prvého stupňa použitý per analogiam, nakoľko základnou zásadou konania o európskom zatýkacom rozkaze je priamy styk justičných orgánov a dodatočný súhlas nebude udeľovaný ministerstvom spravodlivosti podľa § 510 Tr. por. (pri absencii úpravy dodatočného súhlasu v zákone č. 403/2004 Z.z. bolo rovnako možné analogicky použiť samotné ustanovenie § 21 tohto zákona).

Argumenty odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (v ktorom je aj popísaný priebeh tohto a predchádzajúceho vydávacieho konania) si sťažnostný súd osvojuje bez ich mechanického opakovania.

K sťažnostnej námietke vydanej osoby najvyšší súd uvádza, že zásada špeciality nie je po vydaní takej osoby neprekonateľnou. Jej zmysel a účinok spočíva v tom, že dodatočný súhlas na trestné stíhanie pre iný čin, než ktorého sa týkalo pôvodné vydávacie rozhodnutie musia dať príslušné vykonávacie justičné orgány (v tomto prípade) Slovenskej republiky, čo učinil Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozhodnutím. Spravoval sa pri tom právnym poriadkom Slovenskej republiky, čím boli naplnené princípy uplatnenia jej suverenity v oblasti trestnej jurisdikcie. Nie je v tomto smere dôvodné brániť trestnému stíhaniu v Č., ak nie sú splnené podmienky odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho

rozkazu podľa § 14 použitého zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ktorý napĺňa aj požiadavky noriem európskeho a medzinárodného práva (rovnako §§ 35, 22, 23 a nadväzujúce ustanovenia zákona č. 154/2010 Z.z. účinného od 1. septembra 2010).

Uplatnená sťažnostná námietka bola posudzovaná v jej širšom kontexte a zamietnutá ako nedôvodná po konštatovaní vzťahu zásady špeciality k dôvodom odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu (teda nie zamietnutá ako neprípustná v nadväznosti na § 21 ods. 6 zákona č. 403/2004 Z.z.).

Je ešte potrebné uviesť, že nie je aktuálne skúmanie otázky možnosti požadovania záruk podľa § 14 ods. 2 použitej úpravy (možnosť obnovy konania, keďže konanie proti T. B., ktorého sa dodatočný súhlas týka, bolo pôvodne vykonané v jeho neprítomnosti). Na základe uznesenia Krajského súdu v Brne zo 7. januára 2010, sp. zn. 40 T 1/2004 bude totiž v súlade s §306a ods.2 Trestného poriadku Českej republiky a návrhom odsúdeného B. hlavné pojednávanie (po zrušení predchádzajúceho odsudzujúceho rozsudku) vykonané znovu. Tomu zodpovedá i žiadosť Č. strany, ako aj výrok napadnutého uznesenia, ktorým sa udeľuje súhlas na trestné stíhanie (nie len na výkon trestu).

Na základe uvedeného najvyšší súd zamietol výrokom tohto uznesenia sťažnosť vydanú osobou, T. B. ako nedôvodnú.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 5. októbra 2010

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková